तयोर्व्विसृजतोरेवं शरजालानि मारिष। वायुरप्यन्तरा राजन्नाशक्नोत्स विसर्पितुं।
तथा द्रौणिर्महाराज शरान् हेमविभूषितान्। तैलधौतान् प्रसन्नाग्रान् प्राहिणोद्वधकाङ्क्षया। ९२०५
तानन्तरीक्षे विशिखैस्त्रिधैकैकमशातयत्। विशेषयन् द्रोणसुतं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत्।
पुनश्च शरवर्षाणि घोराण्युग्राणि पाण्डवः। व्यसृजद्बलवान् क्रुद्धो द्रोणपुत्रवधेप्सया।
ततोऽस्त्रमायया तूर्णं शरवृष्टिं निवार्य्य तां। धनुश्चिच्छेद भीमस्य द्रोणपुत्रो महास्त्रवित्।
शरैश्चैनं सुबहुभिः क्रुद्धः सङ्ख्ये पराभिनत्। स च्छिन्नधन्वा बलवान् रथशक्तिं सुदारुणं।
वेगेनाविध्य चिक्षेप द्रोणपुत्ररथम्प्रति। तामापतन्तीं सहसा महोल्काभां शितैः शरैः। ९२८०
चिच्छेद समरे द्रौणिर्दर्शयन् पाणिलाघवं। एतस्मिन्नन्तरे भीमो दृढमादाय कार्म्मुकं।
द्रौणिं विव्याध विशिखैः स्मयमानो वृकोदरः। ततो द्रौणिर्महाराज भीमसेनस्य सारथिं।
ललाटे दारयामास शरेणानतपर्व्वणा। सोऽतिविद्धो बलवता द्रोणपुत्रेण सारथिः।
व्यामोहमगमद्राजन् रश्मीनुत्सृज्य वाजिनां। ततोऽश्वाः प्राद्रवंस्तूर्णं मोहिते रथसारथौ।
भीमसेनस्य राजेन्द्र पश्यतां सर्व्वधन्विनां। तं दृष्ट्वा प्रद्रुतैरश्वैरपकृष्टं रणाजिरात्। ९२८५
दध्मौ प्रमुदितः शङ्खं वृहन्तमपराजितः। ततः सर्व्वे च पाञ्चाला भीमसेनश्च पाण्डवः।
धृष्टद्युम्नरथं त्यक्त्वा भीताः सम्प्राद्रवन् दिशः। तान् प्रभग्नांस्ततो द्रौणिः पृष्ठतो विकिरन् शरैः।
अभ्यवर्त्तत वेगेन कालयन् पाण्डुवाहिनीं। ते वध्यमानाः समरे द्रोणपुत्रेण क्षत्रियाः।
द्रोणपुत्रभयाद्राजन् दिशः सर्व्वाश्च भेजिरे।

॥ इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि नारायणास्त्रमोक्षपर्व्वणि अश्वत्थामपराक्रमे एकाधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २०१ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ तत् प्रभग्नं बलं दृष्ट्वा कुन्तीपुत्रो धनञ्जयः। न्यवारयदमेयात्मा द्रोणपुत्रवधेप्सया। ९२९०
ततस्ते सैनिका राजन्नेवं तत्रावतस्थिरे। संवार्य्यमाणा यत्नेन गोविन्देनार्जुनेन वै।
एक एव तु बीभत्सुः सोमकावयवैः सह। मत्स्यैरन्यैश्च सन्धाय पौरवैः स न्यवर्त्तत।
ततो द्रुतमतिक्रम्य सिंहलाङ्गूलकेतनं। सव्यसाची महेष्वासमश्वत्थामानमब्रवीत्।
या शक्तिर्यच्च ते वीर्य्यं यज्ज्ञानं यच्च पौरुषं। धार्त्तराष्ट्रेषु या प्रीतिः प्रदेषो ऽस्मासु यच्च ते।
यच्च भूयोऽस्ति तेजस्तत्परमं मम दर्शय स एव द्रोणहन्ता ते दर्पं भेत्स्यति पार्षतः। ९२९५
कालानलसमप्रख्यं द्विषतामन्तकोपमं। समासाद्य पाञ्चाल्यं माञ्चापि सहकेशवं।
दर्पं नाशयितास्यद्य तवोद्धतस्य संयुगे।

॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ आचार्य्यपुत्रो मानार्हो बलवांश्चापि सञ्जय। प्रीतिर्धनञ्जये चास्य प्रियश्चापि महात्मनः।
न भूतपूर्व्वं बीभत्सोर्व्वाक्यं परममीदृशं। अथ कस्मात् स कौन्तेयः सखायं रूक्षमब्रवीत्।

॥ सञ्जय उवाच ॥ युवराजे हते राजन् वृहत्क्षत्रे च पौरवे। द्रव्यस्त्रविधिसम्पन्ने मालवे च सुदर्शने। ९३००
धृष्टद्युम्ने सात्यकौ च भीमे चापि पराजिते। युधिष्ठिरस्य तैर्व्वाक्यैर्मर्म्मण्यपि च घट्टिते।
अन्तर्भेदे च संजाते दुःखं संस्मृत्य च प्रभो। अभूतपूर्व्वो बीभत्सोर्दुःखान्मन्युरजायत।